Dan Doboș

ABAȚIA

Pletele Sfântului Augustin

SF

NEMIRA

Dan Doboş

Abaţia 0
Pletele Sfântului Augustin

1.

Fraţii-ostaşi nici măcar nu încercau să-şi disimuleze nemulţumirea. De când Abatele hotărâse să pronunţe consacrări numai în afara Fortăreţei, paznicii nu încetaseră să se plângă, argumentând că o asemenea schimbare nu numai că nu avea precedent în istoria de 47 de generaţii a Abaţiei dar reprezenta şi o invitaţie la violenţă pentru hoardele de barbari care bântuiau câmpiile arse ale vechii Terre.

— Nu mai există credinţă, Isidor! Fiecare dintre noi e convins că poate hotărî pentru propria persoană, că în nimicnicia lui, poate schimba cumva cuvântul lui Dumnezeu, vorbi cu blândeţe Abatele, privind cu indulgenţă spre candidat.

Stareţul era un bărbat în putere, cu faţa acoperită de o barbă imensă, peste care trona un nas proeminent, ce ţâşnea parcă dintre doi ochi cenuşii, de culoarea unui cer de toamnă rece.

— Uită-te la fraţii care ne însoţesc şi spune-mi ce vezi?

Tânărul privi înapoi, tulburat de situaţia delicată în care îl punea Stareţul. Nu avea cum să nu supere pe cineva… Ştia că Abatele aştepta un răspuns în defavoarea fraţilor-ostaşi, renumiţi pentru ritualurile lor sadice de iniţiere a candidaţilor.

Suntem sub Dumnezeu!

Isidor zâmbi însă unui gând tainic şi rosti, măsurându-şi cu atenţie vorbele:

— Nu par convinşi că Domnul nostru veghează asupra-ne şi că nu va lăsa să ni se întâmple nimic rău. Iar când Dumnezeu prăvale furtuna asupra stâncii, o face doar pentru a-i încerca tăria!

Abatele zâmbi. Barba sa impunătoare abia dacă se mişca, ascunzându-i mulţumirea, atunci când răspunse.

— Puţini dintre predecesorii mei au avut parte de rugăciuni şi luminare la căpătâi. Majoritatea au avut morţi violente, îl recompensă

Abatele pe tânăr, bucuros că Stareţul îi dăduse ocazia să citeze din Texte şi chinuindu-se să-şi aducă aminte despre vreun novice care să mai fi avut şansa asta, tânărul rosti repede:

— Dar lucrarea Lui a dăinuit; printre zidurile Abaţiei încă nu vâjâie timpul.

Ochii Abatelui se întunecară. Printre novici se spunea că un citat din Texte, strecurat în timpul consacrării, era sinonim cu reuşita. Tocmai de aceea Abatele nu obişnuia prea des să dea tinerilor prilejul de a cita din Revelaţiile Sfântului Augustin. Iar în rarele ocazii când oferea această ocazie, spera tainic că ucenicul va ignora acest avantaj, spunând că un text e doar un text, o înşiruire de cuvinte, sipet aurit pentru o credinţă adevărată, a cărei esenţă rămâne însă inexprimabilă.

— Sârguinţa, băiete, stă la baza tuturor lucrurilor. Amestecată cu tot atâta smerenie, ea formează lutul cel bun din care sunt plămădiţi cei mai aleşi fraţi ai noştri, rosti Abatele de parcă ar fi fost o maşină de dictat, încercând să-l facă pe candidat să înţeleagă că victoria îi era încă departe.

Nici măcar Dumnezeu nu e un cu adevărat sârguincios continuă în gând Abatele. Se prea poate ca acum să privească în cu totul altă parte şi pe noi să ne ucidă vreo hoardă de barbari. Şi care ar fi învăţătura Lui pentru sufletele noastre? Să nu fim trufaşi, desigur…

— Spune-mi ce crezi despre Augustin întemeietorul.

Candidatul începu să recite pe un ton egal un text pe care, cu multe decenii în urmă, şi Abatele îl rostise într-o ceremonie similară.

— Augustin, întemeietorul şi întâi Făcătorul de Dumnezeu, a pornit lucrarea sfântă a Abaţiei acum patruzeci şi şapte de generaţii. Străbătând deşertul vechii Europe, din praful Pannoniei i s-a arătat Dumnezeu, care luase chipul unui hoinar încălecat pe o ticăloasă maşinărie. „De ce te temi, Augustine?” a întrebat Domnul. „De mânia ta. Doamne!” „Ba nu Augustine”, i-a răspuns atunci Domnul, „te temi de suferinţa pe care ştii că o poţi îndura în numele Meu. Ţi-e frică de încercările prin care Eu îţi arăt drumul.

Dar oare, Augustine, te-ai gândit vreodată cât de mici sunt fricile tale pe lângă spaima Mea?…” Eu sunt Domnul Dumnezeu tău şi mi-e frică

numai de propria-mi nemărginire murmură în gând Abatele, dimpreună cu Isidor.

— …iar faptul că te cheamă Augustin, ca pe un discipol drag, e întâia Mea lucrare. A doua să fie o Abaţie pe care să o clădeşti chiar în acest loc! A grăit Domnul.

Şi, în timp ce novicele depăna cu voce egală întemeierea, primul capitol al Revelaţiilor, Abatele îşi îngădui să mediteze la această istorie. În anii care trecuseră de la moartea Sfântului Augustin, Abaţia devenise un pilon important al Regatului Celor o Mie de Stele. Cele mai eficiente Lumi Agricole funcţionau numai datorită religiilor distilate de Abaţie. Deşi serviciile călugărilor terrani nu erau deloc ieftine, nicio familie care se respecta nu mai apela la vechile mijloace de socio-terraformare. Credinţele importate din Abaţie erau recunoscute ca fiind cel mai sigur mod de echilibrare durabilă a comunităţilor rurale de clone, singura populaţie acceptată pe Lumile Agricole.

Fără îndoială că însuşi Dumnezeu ne-a dat putere asupra fiilor săi, de vreme ce îndeplinim cu toţii lucrarea Lui.

Abatele privi spre cerul înalt, de vară. Fulgii unei zăpezi timide îi intrară în ochi.

Usturime. Căută apoi spre tânărul care nu mai termina de recitat. Îl întrerupse cu un gest şi întrebă pe un ton bolovănos:

— De ce crezi că se teme Dumnezeu, băiete? Că îşi va atinge nemărginirea sau că nu-şi va afla niciodată limitele?

Năucit, novicele îl privi deznădăjduit pe Abate. Dogmele se învăţau abia la zece ani de la consacrare şi nu puteau fi nicidecum subiectul unei conversaţii şcolăreşti. Pentru câteva clipe, Isidor spera că Stareţul încercase o glumă pe seama lui. Ochii stăpânului său străluceau reci şi întrebători.

— Să nu îndrăzneşti să-mi răspunzi că Domnului îi este frică de ambele extreme!

Tânărul înghiţi în sec, mişcându-şi spasmodic mărul lui Adam.

— Cred că Dumnezeu e mai mult decât cuvinte şi noi trebuie să ne judecăm cu smerenie locul. Natura sentimentelor Lui nu poate fi nicicum confundată cu trăirile noastre. Domnului îi este frică pentru lucrarea Lui ultimă, pentru Omul căruia i-a jertfit atâţia fii.

Stareţul îşi îngustă privirea, cugetând la cuvintele pronunţate cu o stranie însufleţire:

— Adevărata semnificaţie a cuvintelor Domnului către Augustin, întâi Făuritorul de Dumnezeu, este aceea că, El va fi prezent în tot ceea ce va realiza şi oriunde se va duce Omul. Şi tocmai de cărările întortocheate ale devenirii şi ale minţii omeneşti îi este frică lui Dumnezeu! îi e teamă că îl vom căuta în locuri în care nu vrea să ajungă şi că îl vom ignora până şi în bisericile Sale cele mai falnice!

Dintr-un motiv obscur, Isidor îl neliniştea pe Abate. Perspectiva pe care o aruncase asupra Revelaţiilor era, firește, falsă, naivă, dar nu se potrivea nicicum cu ceea ce îi spuseseră fraţii arhivării despre Isidor. Ceva era strâmb…

— Vorbele tale sună ca o erezie creştină! Fii atent, băiete! Nu m-am omorât niciodată după religia asta, îl preveni Stareţul pe novice.

Tânărul puse capul în pământ şi se cufundă în muţenie. Stareţului îi displăcu tăcerea care se lăsase peste micul lor grup. Îi accentua o stare de nelinişte care izvora de undeva de dincolo de conştienţă şi de logică.

— Spune-mi ce ştii despre economia Abaţiei. Isidor începu să vorbească repede:

— În ultimii zece ani, rata de rentabilitate a programelor noastre s-a îmbunătăţit cu 62 la sută, mai ales pe seama scăderii cu două generaţii a timpului minim de construcţie a templelor. Pe Marish şi Dilin III au apărut temple chiar după trei generaţii de la însămânţare, ceea ce a redus…

Novicele ştia carte. Dar consacrarea avea legile ei clare, pe care nici măcar Stareţul nu putea să le eludeze. Isidor trebuia să recite. Abatele se cufundă din nou în gândurile sale. Citise undeva că primii agricultori însămânţau aruncând pe ogor seminţe în nişte brazde scrijelite cu pluguri primitive. De fiecare dată când se gândea la similitudinea dintre munca fraţilor săi şi aceea a primilor agricultori, Abatele era cuprins de un respect vecin cu duioşia.

E singurul timp în care sunt sigur de esenţa mea profund religioasă. Şi noi însămânţăm cu viruşii noştri. Prin voia Domnului, eu arunc seminţele… Şi dintr-o gloată replicată sinistru în maternităţile familiilor, clonele se transformă în oameni, ridicând dintre ei Mântuitorul. Mereu acelaşi, mereu jertfit, mereu făuritor al Căii spre Dumnezeu. Şi devin credincioşi, religioşi, muncitori, mulţumiţi de statutul lor, fără ambiţie, fără veleitarism, fără talente… În lipsa lor, Regatul Celor o Mie de Stele ar muri de foame. Iar clonele îl slăvesc pe Dumnezeul nostru, care întunecă

vederea Familiilor, nedesluşindu-le Lucrarea Lui: numai un om poate fi religios! Restul e Armaghedon.

Novicele terminase de câtăva vreme şi aştepta cuviincios ca Stareţul să-şi reia întrebările:

— O să fii un frate bun, Isidor. Te vom primi printre noi şi fi-vei oştean al Sfântului Augustin, întâi Făcătorul de Dumnezeu.

Băiatul strânse tare din pumni şi zâmbi larg, lăsând pentru o clipă impresia că va începe să ţopăie de bucurie precum un copil.

— Îţi voi pune însă o ultimă întrebare, deja ca între fraţi. Dacă vrei, poţi să nu-mi răspunzi… De ce crezi că există Abaţia? întrebă Starostele arătând spre zidurile întunecate ale Fortăreţei.

Băiatul căzu pe gânduri, dădu să plece dar apoi îşi luă inima în dinţi.

Ciudat, ciudat…

— Misiunea noastră este să-L sădim pe Dumnezeu acolo unde nu există, să luminăm mintea celor care nu-L vor fi aflat încă…

Stareţul clătină din cap, ignorându-şi cu greu senzaţia clară a unui pericol iminent.

— Nu, nu, nu… Noi nu facem decât să îi găsim pe fii lui Dumnezeu, care se jertfesc în numele Lui, care pun iertarea şi umilinţa mai presus de fiinţa lor. Asta facem noi aici, băiete. Căutam într-un sac de seminţe pentru a o alege pe aceea din care va creşte floarea cea mai frumoasă, aceea care va arăta întregii grădini splendoarea unică a Dumnezeirii. Asta facem! Nu mi-ai răspuns la întrebare!

Zâmbind larg tânărul rosti cu credinţă:

— Pentru că Dumnezeu nu se teme decât de propria-i nemărginire!

— Pe sandalele Sfântului Augustin, ce vrei să spui?

— Fără Abaţie, religiile vechii Terre…

Religiile?!

— …ar fi doar amintire. Fumul de tămâie al templelor care au ridicat Omul din animal s-a risipit în nimicul negru dintre cele o mie de stele! Cât de nemărginit ar fi Omul fără Dumnezeul său?

…şi cât de speriat ar fi Domnul nostru atunci.

— Foloseşti vorbe cu mult dincolo de puterea ta de înţelegere.

— Domnul e deasupra mea şi lumina Lui mă călăuzeşte în tot ceea ce spun.

— Nu trebuie să te joci cu blasfemia! Domnul nostru nu e nicicum hainul zeu creştin. El e în orice piatră pe care o atingem, e în tăişul sabiei

cu care îi măcelărim pe necredincioşi, e în navele cu care străbatem nimicul negru spre planetele de însămânţat.

Dumnezeu nu e numai în oameni ci în tot ceea ce ating ei cu mâinile sau cu mintea!

Un muşchi de pe faţa novicelui tresări necontrolat:

Nu putea fi! Nu vor îndrăzni!

— Să fie oare Dumnezeu şi în zidurile Abaţiei atunci? Violenţa?

— Cu siguranţă!

Tânărul scoase un hohot de râs gutural şi porni o mişcare fluidă, de luptător încercat. Se feri de halebardele celor doi fraţi-ostaşi din spate, implântând mici săgeţi de lemn în grumajii celor doi din faţă. Călugării se prăbuşiră înainte de a realiza ce li se întâmplă. Isidor se răsuci cu iuţeală la atacatori şi rupse dintr-o lovitură ambele picioare ale unuia din ei, numai pentru a se folosi de greutatea naturală a omului ca să ajungă cu degetele sale ascuţite ca nişte cângi, pe sub bărbie, direct în creierul nefericitului frate-ostaş. Ultimul dintre călugări încercă să-şi folosească transmiţătorul subvocal dar dispozitivul rămase brusc fără curentul generat de bateria din spatele urechii… Capul fusese despărţit de trup cu o sabie subţire cât o peliculă de film pe care Isidor o smulsese de sub pielea braţului stâng, care atârna acum sinistru, însângerată, ca un afiş vechi, cojit de pe zid.

Abatele înghiţi în sec şi îşi ridică ochii spre cer, aşteptând lovitura. Însă, în loc de suferinţă, Stareţul primi în obraz vorbele batjocoritoare ale lui Isidor.

— Popo, dacă Dumnezeu e pitit între zidurile mănăstirii, ar fi trebuit să-ţi fi spus demult cine ţi-a călcat pragul…

Isidor îşi scoase de pe faţă o mască…

Dumnezeule, au domesticit un simbiont lipunian!

…şi se prezentă scurt:

— Căpitan de rang înalt Rimio de Vassur, corpul întâi al armatei maiestăţii sale. Sunt aici din ordinul…

— Ştii prea bine că ne vor omorî pe amândoi dacă vor bănui că reprezentăm chiar şi cea mai mică ameninţare la adresa Abaţiei.

Suntem dincolo de ziduri şi…Rimio schiţă un gest de nepăsare:

— Asta o să vedem.

Scoase un strigăt inuman de ascuţit şi, din ascunzători subpământene, năvăliră spre ei zece soldaţi regali, echipaţi de luptă. Se apucară cu

frenezie să monteze ceva ce semăna izbitor cu un laser de mare putere…

— Sfântul Tratat din Eridani garantează inviolabilitatea Cetăţii noastre. Toate familiile din Adunarea Planetelor ne vor sări în ajutor…

Cu un gest scurt, militarul comandă foc. Chiuind de bucurie, soldaţii lui pulverizară zidul Fortăreţei.

Stareţul mai găsi doar forţa de a ridica ochii spre cer:

Armatele tale Doamne nasc Apocalipsa. Îmbrăca-voi armura Armaghedonului şi strivi-voi pe necredincioşi! Nu-ţi fie teamă!

2.

Ultimele două zile nu fuseseră prea fericite pentru Abate. Era convins că secretul atât de bine păzit al felului în care replicau religiile se va afla acum şi se va răspândi în toate colţurile regatului. Chiar dacă ei aveau să scape cu viaţă, Abaţia era pierdută. Sperase totuşi că Vassur e un fel de ariergardă. Se aşteptase la zeci de savanţi bărboşi şi cu ochelari de modă veche, care să scotocească prin cele mai întunecate tainiţe ale Cetăţii. Gândise că, în faţa miilor de tomuri în care erau descrise procedeele de clonare şi de selectare a materialului genetic, spionii regelui se vor sparge în mici formaţiuni care vor sfârşi prin a se urî reciproc şi, în final, nu vor mai comunica şi nu vor afla niciodată esenţa divină a sfintei însămânţări.

Nu fusese însă aşa. După ce cei zece soldaţi ai lui Vassur intraseră în Abaţie, şi executaseră pe loc pe oricine purta o armă, în interiorul Cetăţii, pe terenul de lângă piersicul înflorit aterizase o navetă simplă, din care coborâse un grup restrâns de oameni. Toţi aveau un mers milităros în afara celui care stătea în mijlocul lor. Era un bărbat mic de statură, care păşea hotărât dar degajat, ca un om obişnuit să comande. Mişcările îi erau amplificate de faldurile mantiei largi, care flutura pe lângă uniforma regală, strânsă pe corp. În cele două zile scurse de la începutul agresiunii, şeful năvălitorilor nu dorise să îi vorbească. Acum însă Abatele îl aştepta în sala de consiliu, pentru ceea ce părea a fi o întâlnire decisivă. Şi, dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica, era liniştit fiindcă ştia că numai un singur motiv ar fi putut cauţiona o asemenea purtare brutală din partea Curţii Regale. Mascarada trebuia însă jucată până la capăt.

— Slăvit fie Dumnezeul tău, Abate! Sunt Diribal de Carant, consilier regal şef pe probleme ştiinţifice…

— Ştiu cine eşti, îi tăie Stareţul cuvintele. Şi mai ştiu că nu faci decât să încalci vreo trei tratate şi, dacă asta mai înseamnă ceva pentru uniforma regală, legile curtoaziei şi ale politeţii. Eu şi fraţii mei…

— Sunteţi de-a dreptul depăşiţi de situaţie! Tratatele pe care le invoci conţin, ştii bine, un amendament general…

Clipa Armaghedonului sticleşte dintre stele… Abatele clipi de câteva ori, calculând cu frenezie implicaţiile insinuării lui Diribal.

Încercă să tragă de timp deşi ştia că e zadarnic.

— Nu am auzit ca omul să fi avut vreun contact cu vreo civilizaţie extraterestră, cu vreun semen inteligent.

Diribal se ridică şi începu să se plimbe repede în jurul mesei din sala de consiliu a Abaţiei.

— Nu e vina nimănui că v-aţi izolat aici, la marginea civilizaţiei. La curte se ştie de mai bine de două săptămâni că am descoperit o rasă inteligentă, undeva lângă Noua Andromedă. Sunt fiinţe inteligente, cu toate că dezvoltarea lor tehnologică e mult inferioară…

Abatele se ridică de pe scaun şi izbi cu pumnii în masă.

— Asta tot nu justifica agresiunea regală! Suntem un aşezământ sfânt, un templu al creaţiei. Fără noi lumea aşa cum o cunoaştem nu ar mai avea niciun sens. Deja pierderile pe care ni le-aţi pricinuit pun în pericol…

După un schimb scurt de priviri cu Diribal, Vassur zvâcni fulgerător din braţul stâng. O săgeată din lemn de succu se înfipse în mâna abatelui ţintuind-o de masă. Imediat, călugărul simţi în rană arsura cruntă a seminţelor care îi pătrundeau în carne.

Diribal rânji amuzat:

— Nu te îngrijora! Nu sunt seminţe ci doar unul dintre viruşii prietenoşi, de casă, ai regelui nostru. O să doară fix o sută de ore. Obişnuim să pedepsim cu el nevestele infidele. Li-l administrăm într-un gingaş act sexual… Nu găseşti, popo, că şi tu ne eşti cumva infidel?

Smulgându-şi mâna rănită, Stareţul se aşeză pe scaun. Folosirea fără rezerve a violenţei asupra lui era semnul spaimei de început de lume care cuprinsese curtea regală. Pericolul nu e iminent, dar e clar că se simt ameninţaţi. Iar natura acestei provocări e atât de străină de orice altceva au întâlnit vreodată încât risca orice. Ştiu că dacă ne omoară, Lumile Agricole nu vor mai însemna nimic. Şi totuşi risca!

SfinteAugustine, păstrător al tainelor, fie-ţi milă de noi şi călăuzeşte-

ne!

— Să revenim, popo, susură calm Diribal. Acum două săptămâni, o expediţie pe care regele o credea deja pierdută s-a întors cu câteva imagini absolut tulburătoare: planeta Z. I-am spus aşa pentru că pur şi simplu ne e teamă să-i dăm vreun nume. E locuinţă de fiinţe cu metabolism carbonic, în mare măsură apropiat de al nostru. Ne întrec însă cam de trei ori ca talie, rezistă la temperaturi cuprinse între -100 şi + 150 de grade Celsius, nu respiră dar pot zbura şi, mai ales sunt extrem de rezistente la radiaţii.

— Slăvit fie Domnul şi creaţiile lui! rosti Abatele împreunându-şi mâinile cu o grimasă de durere.

— Cam aşa am zis şi noi… Ne gândeam chiar că am făcut rost de lucrători perfecţi pentru cel puţin o duzină de noi feluri de Lumi Agricole. Zeţii pot trăi practic oriunde, sunt mult mai puternici, mult mai harnici decât clonele standard, nu mănâncă aproape nimic… Şi vă veneam şi vouă de hac, eliminând dependenţa lumii civilizate de aroganţa cu care o trataţi de generaţii! apoi am descoperit ceva ciudat… Se pare că zeţii sunt condiţionaţi din naştere întru îmbrăţişarea unei religii.

Minunat, Doamne! Căile tale mă umplu de smerenie!

— Citesc pe faţa ta, popo, o satisfacţie inexplicabilă. Dumnezeu şi sfântul ăla al vostru…

— Augustin…

— Mă rog! Nu v-au învăţat ei oare căile pe care le poate lua religia? Aţi uitat exemplul istoric al Sfintei sârguinţe a învăţăturilor materiale, cartea de căpătâi a primilor exploratori? Preoţii scientişti proslăveau creaţia pură…

Din spatele stăpânului său, Vassur izbucni în râs şi completă ironic.

— Asta când nu măcelăreau creştini şi mahomedani…

— Cam asta este şi credinţa zeţilor. Cu o regularitate înfricoşătoare, fiecare al şaizeci şi treilea copil e un fel de Mesia, un ales al sorţii. Sau poate al sorţilor? Încă de mic el ştie că la vârsta maturităţii se va transforma într-un creier imens, învăluit de un cocon roz, o masă cornoasă care începe să-i crească încă din primii ani de viaţă. Planeta Z e plină de astfel de coconi, din care zeţii care s-au jertfit gândesc şi comunică rezultatele celor de afară. Iar prostimea îi venerează ca pe nişte învăţători. Nu e greu de imaginat pentru tine, popo, cui se închină ei…

— Primului cocon?

— Eşti periculos de deştept, popo! zâmbi Diribal. Ce să mai vorbim, în esenţă, zeţii proslăvesc cunoaşterea pură. Primele proiecţii arată că ne vor depăşi din punct de vedere ştiinţific în numai trei generaţii, din punct de vedere tehnologic în maximum cinci, iar economic în cel mult zece generaţii. Pur şi simplu, blegul ăla de Dumnezeu al tău i-a făcut mai deştepţi şi mai rezistenţi decât noi!

Dumnezeul meu nu greşeşte niciodată! Stânca ştie asta.

Abatele încercă să mediteze la implicaţiile celor dezvăluite de slugile regelui. Dacă nu era minţit, lucrurile erau cu adevărat extrem de grave. Agresiunea asupra Abaţiei putea fi considerată o măsură disperată, justificată de o ameninţare a stingerii umanităţii, iar fraţii săi ucişi cu sânge rece erau doar pierderi de război. Tratatele pe care se sprijinea Regatul aveau fără excepţie un codicil care menţiona trei situaţii în care regele căpăta puteri absolute. Contactul cu o civilizaţie neumană era una din ele.

— Şi ce-am putea face noi? Şi mai ales acum când ne-aţi distrus mai toate laboratoarele şi consistoriile?

Diribal se apropie atât de mult încât Stareţul putu să-i simtă respiraţia grea.

— Va trebui, popo, să ne înveţi cum să fabricăm o sectă pentru lumea asta. Şi fiindcă niciodată nu am avut încredere în metodele voastre, o voi face personal, cu oamenii mei. Voi veţi fi… aaa… doar consultanţi.

— Dar vom face toată treaba…

— Vezi că ne înţelegem!? O să începem prin a ne explica exact cum obţineţi zeama aia cu care infectaţi…

— E păcat să vorbeşti aşa despre sfânta taină a însămânţării…

Diribal zâmbi strâmb:

— Îţi place să te auzi, popo, dar mie mi se pare că nici măcar tu nu crezi în ceea ce spui. Întâi o să-mi arăţi cum funcţionează tehnica în cazul Lumilor Agricole şi apoi o să încercăm să punem la cale o religie pentru zeţi.

Abatele încercă să protesteze:

— Dar nu ştim nimic despre ei! Cum am putea să găsim…

— Am să-ţi explic pe înţelesul tău, popo. E sădit în genomul oricărui bărbat să caute perpetuu să se acupleze cu cât mai multe femei. Eşti de acord?

— Da, dar asta…

— Cu toate acestea, continuă calm Diribal, există şi monahi, aşa ca voi. Aţi făcut legământ de castitate pentru că sunteţi convinşi că Dumnezeu v-o cere. O asemenea anomalie motivată religios aşteaptă cele o mie de stele de la voi: să inventaţi un Dumnezeu pe care zeţii să-l urmeze în bezna unor dogme care să dureze măcar o sută de generaţii.

— Bine, dar de ce nu pârjoliţi pur şi simplu planeta Anticristului. Transformaţi-o în deşert radioactiv, ca aici pe Terra…

Diribal îşi ciocăni scurt zarul tatuat în palma dreapta, blazonul casei regale.

— Ne place să jucăm, popo! Chiar şi un om desprins de cele lumeşti îşi poate da extrem de lesne seama cât de preţioasă ar fi o populaţie de zeţi uşor controlabilă… Ce muncitori minunaţi ar fi! Şi numai pentru noi!

Fu rândul Abatelui să zâmbească:

— Nu vă pot ajuta nicicum!

— Înseamnă că ai să mori încercând, popo! râse scurt Vassur.

Grăuntele de nisip nu ştie că în căderea lui cerne vremurile. La rândul ei, clepsidra nu e conştientă decât de propria goliciune. Cea care descătuşează cu adevărat timpul este mâna care întoarce clepsidra. Aşa înţeleg eu divinitatea.

3.

Satul clonelor era construit pe un gorgan care acoperea întreaga aripă de vest a Abaţiei. Privit de departe, părea un fel de meterez din care răzbăteau când şi când zgomote enigmatice.

— Clone, repetă a treia oară Diribal, abia potolindu-şi râsul. Vrei să spui că Dumnezeii pe care îi creezi…

— Mesia… Dumnezeu e numai unul…

— Mă rog, cum spui… Sunt cu toţii clone?

Abatele îşi îngustă ochii. Ceremonia de consacrare a fiecărui Stareţ, avea ca miez exact ceea ce trebuia el să facă acum. Din motive care abia acum i se deslușeau, fusese pus, spre marea lui surpriză, să fie ghid al unui ipotetic turist prin Abaţie. „Va trebui să-mi spui destule ca să fie interesant dar mai puţine decât îmi trebuie ca să înţeleg întregul”, enunţase predecesorul său încercarea. Reuşise cu brio, minunându-se însă atunci de inutilitatea unui asemenea test. Începu să vorbească cu

voce joasă, egală:

— Noi credem în învăţăturile sfântului Augustin.

— Da, ştiu, vagabondul care a întemeiat Abaţia.

— Nu, nu, de data asta mă refeream la un creştin, Augustin. Nu suntem însă nicicum creştini, se grăbi să precizeze Abatele la vederea dezaprobării din ochii lui Vassur.

— Te joci cu focul, popo!?

— După Augustin, care a trăit acum mai bine de cinci mii de ani, creştinismul nu a mai cunoscut decât o singură figură importantă, Sf. Toma. El a trăit…

— Lasă prostiile! Zi-mi de clone!

— Sfântul Augustin spunea că Dumnezeu a creat lumea într-o determinare absolută. Încă de când a început să clădească, ştia exact câţi sfinţi va avea, ba chiar îi şi alesese pentru Lucrarea Lui. De aceea, întâiul nostru Stareţ, care se numea prin minunata Lucrare divină tot Augustin, a înţeles că putem să ne imaginăm oricând orice religie, dar sfinţii nu-i vom putea multiplica niciodată pe căi dumnezeieşti. Cu atât mai puţin pe copii lui Dumnezeu, profeţii care duc învăţătura Lui pe Lumile Agricole. Geniul întâi Făcătorului nostru de Dumnezeu a constat tocmai în înţelegerea misiunii sale şi a cuvântului Domnului, relevat lui în câmpia Pannoniei… Dumnezeu nu mai are sfinţi pentru noi, dar îi putem oricând replica pe cei vechi. Dar cum moaştele nici unui profet nu conţineau vreo urmă de material genetic, aveam o mare problemă…

— N-am înţeles nimic, se plânse Vassur. Şi mi-am stricat capul şase ani în găoaza asta de Abaţie!

Stareţul îl fulgeră cu privirea:

— Nu înţelegi pentru că nu e nimic de înţeles încă. Cea mai însemnată revelaţie a Fratelui Augustin a fost aceea că omenirea a epuizat sfinţii şi profeţii pe linia frustă a existenţei liniare. Dar oare o populaţie de clone crescute departe de civilizaţia modernă, în condiţii identice acelora din Asia Mică de la începutul erei creştine, nu va sfârşi ea oare prin a-şi produce un nou sfânt, un nou Mesia, dacă îi este dat să retrăiască experienţele de la începutul religiilor? Nu ne mai trebuiau moaştele sfinţilor adevăraţi…

Diribal îşi frecă bărbia cu un gest nervos. În mintea lui începuse să bâzâie de câtva timp un sentiment ciudat, dar pe care îl putea defini. Avea senzaţia că este păcălit cu neruşinare, dus de nas într-o manieră

insidioasă, subtilă şi extrem de periculoasă.

— Pe părul blond al maică-mii! O erezie perfectă! îşi plesni mâinile Diribal. Ştiam eu că nu sunteţi decât nişte poponari făţarnici!

— Huleşti din ignoranţă, spuse calm Abatele. Dumnezeu a prevăzut încă înainte de facerea lumii toate acţiunile noastre. Nimic din ceea ce facem nu iese din ordinea Lui. De aceea ne şi deosebim de creştini. Noi credem în răzbunare, în moarte ca învăţătură, acceptăm relaţiile homosexuale, credem că dacă ai reuşit să furi un lucru atunci tot universul a convers spre soluţia unică de a-ţi oferi acel lucru… Atâta doar că unii suntem sortiţi a împărtăşi adevărata cunoaştere, să devenim sfinţi, iar alţii, cei mai mulţi dintre noi, purtăm sădit în fiinţa noastră păcatul originar şi nu vom ajunge niciodată să-i stăm Domnului alături… E dumnezeiesc de simplu.

Vassur interveni surescitat în conversaţie, în ciuda privirii ucigătoare pe care i-o arunca superiorul lui:

— Vrei să spui că voi, pur şi simplu, adunaţi aici oameni care au mai existat şi îi puneţi să trăiască împreună sperând că societatea asta o să… o să… secrete la un moment dat un Mesia?

— Ai fi fost un frate bun, Isidor, încuviinţă Abatele. Şi folosim clone pentru simplul fapt că originalele, oamenii care au purtat genele celor din sat, nu mai aveau cum să degaje un sfânt, fiindcă, sfinţii lor s-au terminat. S-au epuizat precum apa dintr-o ploscă. Abatele a continuat o vreme fără să fie întrerupt. Diribal şi Vassur ascultau fascinaţi detaliile facerii de Dumnezeu.

— Imediat ce se manifestă şi suntem siguri de vocaţia lui, Mesia este prins într-un păienjeniş de situaţii şi de experienţe care îl modelează după trebuinţele Lumii Agricole pe care o va însămânţa. În general, el corespunde cumva cu modelul creştin: încurajează supunerea şi munca, condamnă crima, incestul şi hoţia, are grijă de semenii săi şi mai ales este gata să-şi dea viaţa întru mântuirea lor de un păcat pe care tot el îl defineşte.

Imediat ce s-a cristalizat personalitatea mesianică, îi manipulăm existenţa în aşa fel încât el intră de bunăvoie în rezonatoarele noastre, unde structura sa mentală este replicată fidel într-o matriţă organică de ordin cinci. Ea este implantată apoi unui virus purtător clasic, de tipul celor folosite în Capitală pentru vaccinurile aeriene anuale, căruia i s-a exacerbat însă selectivitatea la maximum, aşa încât va infecta numai un

individ, cel mai apropiat ca structură mentală de aceea a Mântuitorului pregătit de noi. De obicei, transformarea durează între trei şi cinci ani. După aceea, clona noastră şi cu cea infectată ajung să gândească perfect identic. Simplu, elegant… E lucrarea lui Dumnezeu.

— E eretic, e total împotriva legilor regatului şi e profund imoral. Poate că n-oi fi fiind eu o persoană prea religioasă dar nu cred că Dumnezeul creştin ar fi aprobat clonarea şi manipularea religiei sale…

— Noi nu suntem creştini! Apreciem doar ca valabile concluziile sfântului Augustin… şi parţial pe acelea ale sfântului Toma. Dar în rest… Singura noastră credinţă este aceea că Dumnezeu se teme doar de propria nemărginire, care va rămâne veşnic neexplorată. Niciodată nu se vor fi născut toţi copiii Lui, nici chiar atunci când vestea despre Lucrarea Lui de aici se va fi răspândit. Pur şi simplu, infinitatea lui Dumnezeu nu va putea fi niciodată egalată de noi…

— Sunteţi făţarnici, lacomi…

— Nu mai mult decât familiile care creează clonele din Lumile Agricole, combinând puterea politică şi pe aceea religioasă în cea mai cruntă formă de sclavie cunoscută vreodată.

— Familiile nu au pretenţia de a fi morale. Ele caută doar să trăiască din ce în ce mai bine. Dogma asta poate fi la fel de valabilă ca oricare alta, zâmbi Diribal.

— Şi atunci de ce crezi că noi avem obligaţia de a fi morali? Îţi repet, în ciuda impresiei generale, nu suntem creştini.

— Dar religiile pe care le fabricaţi? întrebă Vassur.

— Poate că se apropie de proto-creştinism. Dar cum altfel ar fi putut fi religia Lumilor Agricole decât una pseudo-creştină? Crezi că scormonim de bunăvoie în scursorile istoriei? Nu trebuie să fii cine ştie ce argat spilcuit de la Curtea regală ca să fii liber cugetător, în pas cu vremurile! Ajunge să te uiţi în jur, spuse Abatele făcând un gest larg, de parcă ar fi dorit să cuprindă întreaga Terră. Deşertul care ne înconjoară este expresia a doua milenii şi ceva în care creştinismul şi-a uniformizat geniile şi a otrăvit diversitatea umană şi, mai ales, a subordonat toate acţiunile sale unei morale dogmatice, absolute, creând un surplus scârbos de bunătate şi o avalanşă de vieţi fără vreo valoare intrinsecă. Şi, chiar dacă am fi oarecum creştini, avem o scuză! Când lucrezi cu asemenea scârbavnice materiale, uneori, e greu să te fereşti de o uşoară contaminare. Ca şi cum s-ar fi dedublat brusc, Diribal dădu să întrebe

ceva, dar în drumul ei spre vorbire, ideea se topi şi se ascunse undeva în subconştient.

Atâta vreme cât nu a înţeles cum curge timpul, Ahile nu a prins niciodată broasca, fiindcă se împiedica perpetuu de jumătatea distanţei dintre ei… Creştinii ştiu asta. Ei au căutat broasca aproape un mileniu, neştiind că o ţin în buzunar. Iată de ce, în locul vostru nu aş dispreţui experienţa creştină şi lecţiile ei despre vâltorile Timpului. Fiindcă întâiul învăţământ al creştinismului este furia distrugătoare cu care a început atunci Omul să recupereze timpul pierdut.

4.

— Nu ştiu la ce v-aţi aşteptat? La o retortă din care să distilăm Dumnezei? Metodele noastre sunt cele care sunt… Şi nu cred că e vina noastră că nu ne-am gândit că la un moment dat va trebui să creăm religii şi pentru alte fiinţe decât pentru clonele Lumilor Agricole. Ştim foarte bine ceea ce facem… Însămânţăm o populaţie de clone proaspete, apare un Mântuitor, inspiră o religie care proslăveşte munca şi condamnă savurarea roadelor ei. Asta facem de patruzeci şi două de generaţii şi nimeni nu s-a plâns. Îl recream mereu şi mereu pe Mesia. Dar chiar şi aşa am avut nevoie de cinci generaţii pentru a pune la punct prima însămânţare! Dumnezeu ştie cât ar putea dura până să reuşim cu zeţii!

Stareţul încercă aproape o săptămână să le explice invadatorilor că îi este imposibil să fabrice o religie pentru o rasă despre care nu ştia nimic. De câteva ori fusese extrem de aproape de moarte şi-şi citise sfârşitul în ochii roşii ai lui Vassur.

— Trebuie să fie o cale! exclamă Diribal. Poate dacă aducem unii aici şi îi studiem… să încercăm… să vedem…

Stăteau în curtea interioară a Abaţiei, lângă piersicul firav care abia ce înflorise. Cu un frison uşor, Abatele se ridică şi îşi strânse hainele lungi pe lângă corp. Începu să se plimbe cu paşi mari, vorbind cu glas egal:

— Am putea, desigur, încerca să modificăm religia pe care zeţii o au deja… Dar mi-e frică. A doua pogorâre a lui Cristos e întotdeauna un eveniment de care ne ferim, o necunoscută ancestrală. Ce-ţi face blazonul din palmă, Diribal? Şi noua ne place să jucăm. Ştii totul acum şi totuşi nu ştii nimic!

— O singură dată am încercat să modificăm o religie… rezultatele au fost lamentabile şi din planeta aceea s-a ales un deşert mai cumplit chiar şi decât vechea Terră.

— Quintrium? îşi ridică ochii Diribal dintre hârtiile sale.

— Da. Fiindcă nu ni se dăduseră toate particularităţile lumii respective, am eşuat lamentabil.

Diribal zâmbi subţire:

— Unde îţi e credinţa, popo? Hotărăşte-te: ori eşti unealta infailibilului tău Dumnezeu şi atunci eşecul e din vrerea Lui, ori dimpotrivă eşti un necredincios fioros care nu se ridică niciodată…

Stareţul se mânie. Mâinile sale noduroase se încleştară pe toiagul încovoiat de care nu se despărţea niciodată.

— Dacă barbarii tăi de soldaţi îţi dau dreptul să îmi batjocoreşti Abaţia, dacă asasinul tău perfect mă poate ţine la respect, asta nu înseamnă că ştii şi ce este credinţa mea. Nu încerca niciodată puterea martiriului! Să-ţi spun eu unde e Dumnezeu? E acolo unde tu nu poţi nici măcar privi, e la capătul lanţului nefericit de evenimente care a dus la naşterea ta. Acolo unde nu era nici Cuvântul, El exista pentru a declanşa tot ceea ce este…

— Ho, popo! urlă Diribal. Nu te-aprinde că te trădezi. Furia ta arată clar că am nimerit un punct sensibil! Lasă prostiile şi vorbeşte-mi de Quintrium!

Încercând să se stăpânească, Stareţul îşi reluă locul pe banca de piatră.

Alegem în fiecare clipă. Fără să ştim, fără să vrem. Dar oare ce-am alege dacă ne-am da seama că avem dreptul de a alege? Poate că timpul ar deveni stufos ca un papuris numai bun de ascunziş pentru prădători care ne pândesc păsările cântătoare. Ce-am alege să fim atunci, prădător sau pradă? Şi, mai ales, cât de mult am fi dispuşi să plătim ca să ni se împlinească vrerea?

— Cronicile noastre povestesc totul cu amănunţime, spuse Abatele. Familia Census nu ne-a vorbit nici măcar o clipă despre imensul complex de peşteri al planetei. Şi poate că acest lucru n-ar fi fost atât de important dacă întreg labirintul acela n-ar fi avut decât o singură poartă de comunicare cu exteriorul. În interiorul unui vulcan! Un asemenea dualism la o populaţie primitivă de clone nu are cum să nu nască legende şi mituri secundare, perturbatoare… Din păcate, noi gândisem o religie

care să venereze soarele şi munca şi să ameninţe cu damnarea în iadul subpământean. Ne mai trebuiau doar câţiva ani pentru a izbândi, când o clonă a venit şi a răcnit în piaţa centrală a capitalei: „Am fost în Iad. E mult mai bine ca aici. Veniţi cu mine şi n-o să vă pară rău!" Subteranele erau pline cu fel de fel de ciuperci comestibile, care creşteau aparent din niciunde. Unele reuşeau să inducă şi stări euforice, altele erau incredibil de hrănitoare şi gustoase şi absolut toate erau afrodiziace. Iadul nostru n-ar fi trebuit să arate aşa. Până şi Mântuitorul plănuit de noi a sfârşit prin a-şi face culcuş undeva în adânc… La insistenţele familiei Census, am însămânţat a doua oară, deşi mulţi dintre fraţii noştri s-au opus. Al doilea Mântuitor a pătruns în peşteri şi, într-un fel sau în altul ne-a scăpat de sub control. Ca şi cum viaţa sub pământ l-ar fi transformat în antiteza sa, a devenit un fel de fanatic militar. Ce s-a întâmplat apoi ştiţi…

Vassur ştia într-adevăr povestea. Unul dintre strămoşii săi îşi dăduse viaţa încercând să pătrundă prin poarta Iadului de pe Quintrium, străpungând o apărare disperată de clone care luptau dincolo de şine, drogate cu o ciupercă verde…

— Vrei să spui că Familia Census a mai însămânţat o dată?! exclamă Diribal.

— Da. Deşi lucrul ăsta ar fi trebuit să rămână secret…

— Atunci îşi merită soarta. În fond, după Quintrium n-au mai apucat niciodată să cumpere o Lume Agricolă. Mizeria lor actuală, de altfel meritată, nu va rezolva însă problema zeţilor.

Stareţul tuşi scurt, îşi drese glasul şi rosti cu o voce pierită:

— N-am adus din întâmplare vorba despre Quintrium…

Diribal îl privi cu gura căscată:

— Vrei să sugerezi că ar trebui să ardem Z?

— Eu unul nu văd altă soluţie.

— Eşti nebun, popo! Religia ar trebui pur şi simplu interzisă! Vrei să spui că Dumnezeul tău ştia că îi vom descoperi pe zeţi şi a aranjat lucrurile în aşa fel încât să îi nimicim? Singura specie inteligentă din Universul cunoscut? Eşti dincolo de orice furie! Eşti greţos! strigă Vassur.

— Am fost trimişi aici tocmai pentru a ocoli varianta uciderii zeţilor! rosti calm Diribal.

— Şi pentru a ne smulge secretele, completă încet Abatele.

— Da şi pentru asta, îl sfidă Diribal. E dreptul regelui nostru. Primul contact al omului cu o specie inteligentă e mult mai important decât

misterul ieftin cu care îţi înconjori clonele.

Am vrut odată să creez o religie care să preamărească riscul. Cum ar fi oare un Dumnezeu cartofor şi vicios? M-am răzgândit fiindcă preoţii din templele Lui nu ar putea fi decât trişori. Spre deosebire de zeul lor, ei nu-şi pot permite să piardă niciodată. Şi ce mai reprezintă riscul dacă excludem din start varianta înfrângerii? Asemenea scrupule morale sunt însă pentru vremuri de pace.

— Am putea păstra oricând câteva exemplare şi ceva material genetic pentru clonare, spuse în treacăt Stareţul. Cu timpul, poate vom reuşi să găsim o soluţie împreună.

Diribal şi Vassur îl priviră cu ochi strălucitori.

5.

— Popo, de ce am impresia că îmi ascunzi ceva?

— Fiindcă aşa este, zâmbi Abatele. Îţi ascund supărarea mea pentru că mi-ai omorât o mare parte din fraţi, îţi ascund disperarea şi obida mea, îţi ascund dezamăgirea că unul dintre cei mai promiţători novici pe care i-am văzut vreodată s-a dovedit a fi un spion asasin…

Vassur râse cu poftă:

— E şi în asta o lecţie, moşule. Poate că nu îţi cauţi novicii acolo unde trebuie! Stareţul zâmbi la rândul lui.

— O să vă întoarceţi. O să aveţi nevoie de Abaţie ca să vă duceţi planurile la bun sfârşit. Nimeni, în tot regatul, nu se pricepe mai bine ca noi să fabrice religii. Sunteţi siguri că nu doriţi să ne încredinţaţi nouă zeţii?

Braţul lui Vassur zvâcni scurt şi se opri la un milimetru de beregata Abatelui:

— Singurul motiv pentru care te las în viaţă este faptul că Regele nostru şi-a exprimat speranţa că vei repune şandramaua asta pe picioare şi ne vei putea ajuta dacă dăm greş. Dar nu înainte ca noi să ne recunoaştem neputinţa. Şi nu uita niciodată că acum secretul Abaţiei e în mâinile noastre! Nu ne interesează să vă luăm negoţul cu Dumnezei. E o treabă murdară, sub demnitatea curţii regale. Dar să nu vă imaginaţi că veţi mai putea sfida vreodată pe regele meu aşa cum aţi făcut-o până acum. Ne veţi asculta orbeşte! De asta mai eşti încă în viaţă, Tu şi fraţii tăi fătălăi!

— Veţi avea nevoie de ştiinţa noastră. Vă e predestinat, comentă Abatele, deloc impresionat de violenţa celuilalt.

— Să-i zicem poliţa de asigurare, domnilor, spuse Diribal. Trăieşti ca să ne ajuţi. Şi cel mai bun lucru care ţi s-ar putea întâmpla este ca noi să eşuăm şi să avem nevoie de tine. Roagă-te la Dumnezeul tău să fi plănuit lucrurile în aşa fel încă de la începutul Timpului.

— Foloseşti vorbe mari, Diribal. Timp, Dumnezeu…

— Iar tu te joci cu vorbele mari, popo!

Cu un gest scurt, consilierul regal închise uşa navetei care decola cu un fâşâit puternic. Nava se pierdu repede printre norii verzi care pluteau veşnic deasupra Abaţiei. Stareţul se aşează pe o bancă de piatră de lângă piersic. Privi spre zidul ciobit al Fortăreţei.

Legenda caracterului inexpugnabil al cetăţii călugărilor terrani se spulberase… Deşi nu aveau cum să fie înarmaţi cu lasere militare grele, barbarii vechii Terre nu vor pridid să încerce să-i imite pe soldaţii regali.

„Secretul facerii tale de Dumnezei va fi păstrat, popo! Regele nu are niciun interes să destabilizeze Lumile Agricole. Nu am pretenţia că am înţeles exact cum şi de ce ţi se pare că îi creezi pe Mântuitori din adunătura ta de clone, dar sunt convins că mijloacele voastre primitive nu vor putea nicicând să ne pună în pericol. Un timp o să vă lăsăm în pace” îl asigurase Diribal.

Secretul meu? Secretul Tău, Doamne. Lucrarea Ta cea mai tainică! Adia un vânt uşor dinspre câmpia arsă a Pannoniei. Piersicul din curtea Abaţiei înflorise doar cu o seară înainte, bucurându-i pe fraţii care încă îi mai jeleau pe cei şase sute dintre ei care fuseseră ucişi de gărzile regale. Lucrurile intraseră oarecum în normal.

Abatele gândi că era prima zi obişnuită în Fortăreaţă din seara în care ieşise să-l consacre pe Isidor-Vassur.

O zi numai bună de stârnit Armaghedonul.

6.

În singurătatea chiliei sale, Abatele îşi aranja hainele într-o boccea modestă. Barba imensă, care îi mascase până acum câteva ore faţa, dispăruse iar obrajii păstrau încă amintirea sărutului pe care i-l dăduse Mirial înainte de plecare, novicele cu care îşi împărţise nopţile timp de mai bine de trei ani. Mătura mobilele simple cu o ultimă privire şi închise

uşa de lemn negru în urma lui.

Bocancii grei stârneau zvonuri sinistre pe culoarele pustii ale Abaţiei. Ajuns în cel mai întunecos dintre beciuri, Stareţul îşi aşează palma stângă şi ochiul drept în faţa unor fante abia ghicite în zidăria veche. Cu un scrâşnet de uscăciune, un bloc imens de piatră se dădu la o parte lăsându-l pe bărbat înăuntru şi apoi culisă la loc. Cu gesturile unui om care ştie ce face, Abatele luă din boccea o cutie ferecată în aur şi argint. Din ea scoase câteva şuvite de păr şi începu să plaseze câte un fir în fiecare Ou. Ştia că avea nevoie de exact 643 de fire de păr.

Ouăle erau de fapt mici sonde spaţiale autonome. Ele fuseseră proiectate şi construite cu scopul de a permite, în timpul călătoriei spaţiale, dezvoltarea în interiorul lor a unei clone umane mature, perfect formate. Deşi timp de patruzeci şi cinci de generaţii, lumea le spusese Ouă, Abatele trebui să recunoască faţă de sine însuşi că le găsea asemănătoare mai mult cu nişte coşciuge. Şi poate că era chiar în firea lucrurilor să fie aşa. La urma-urmei Mântuitorul avea să se ridice din morţi, dintr-un coşciug. Fiecare Ou avea înscris pe el destinaţia: Delta IV, Pruzz, Nova Betelgeuse… Toate cel 643 de lumi agricole pe care le însămânţase Abaţia. Aproape o sută de miliarde de suflete. Ce tăvălug uriaş aveau să stârnească aceste Ouă, ce forţă dumnezeiască aveau pletele Sfântului Augustin! Abatele terminase de închis Ouăle şi se aşeză să le mai contemple încă o dată.

— Şase sute patruzeci şi trei. Şi totuşi numai unul. Clona Sfântului Augustin. Oare cum o să i se spună?

Cartea Abatelui nu era extrem de clară în privinţa celui care iniţiase proiectul pe care îl denumea „Pletele Sfântului Augustin”. Începuse să fie scrisă abia de al cincilea Abate, după supunerea primelor hoarde de barbari şi ridicarea zidurilor împrejmuitoare. Se ştia însă că primul care îşi dăduse seama de importanţa revelaţiilor lui Augustin întemeietorul, fusese cel de-al şaptelea Abate. El găsise într-o veche bibliotecă europeană scrierile unui sfânt creştin pe care îl chema Augustin şi care avusese revelaţia ultimă a celor şase Timpuri care se încheiau tocmai cu a doua venire a lui Cristos.

Armagedonul, Timpul incertitudinii! Dincolo de el era nemărginirea de care se teme Dumnezeu. Dar nemărginire mai sunt şi Apocalipsa şi Anticristul… Controversele teologice duraseră două generaţii şi făcuseră mai bine de o mie de victime. Războiul fratricid purificator avusese însă

două consecinţe divine: întâi se puseseră la punct tehnicile însămânţării ca armă împotriva călugărilor răzvrătiţi şi se scriseseră primele lucrări de ingineria mântuirii şi apoi încolţise ideea creării unui singure esenţe mesianice, care să îmbrace mereu alte forme.

Când au construit satul de clone, călugării au constatat că distilarea unui mântuitor e destul de grea. S-au gândit atunci că în sat ar trebui să existe şi clona unei conştiinţe cu adevărat religioase. Şi cum singurul astfel de om era Sf. Augustin, au decis să-l cloneze la infinit. Aveau la dispoziţie pletele sale, pe care întemeietorul şi le tăiase cu o zi înainte de a muri, insistând să fie păstrate ca moaşte, într-o raclă de aur. Părul purta cu el preţioasele informaţii genetice ale celui ce fusese Sf. Augustin şi călugării au profitat: un fir de păr, o nouă clonă pentru satul din care îşi obţineau Mântuitorii. Şi, fără nicio excepţie, clonele Sf. Augustin se dovediseră Mântuitorul de care avuseseră nevoie călugării. Fără să ştie una de alta, toate Lumile Agricole se închinau aceluiaşi Mântuitor, Sfântului Augustin. Iar acum el avea să revină!

Mereu altul şi mereu acelaşi! Ce definiţie sublimă pentru un Mântuitor! Niciodată vreo altă clonă nu ajunsese înaintea Sf. Augustin să treacă purgatoriul şi să însămânţeze vreo lume.

Fără ca cineva să bănuiască, Abaţia crease religii plecând de la esenţa unui singur profet. Iar acum, Cristos avea să vină din nou! Din pletele Sf. Augustin, Ouăle aveau să-l nască pe Augustin şi să-l ducă din nou pe Lumile Agricole, acelaşi fiu al lui Dumnezeu, întruparea reînvierii primului Mântuitor. Era a doua venire a lui Cristos pe Pământ. Dincolo de asta, urma nemărginirea, locul în care până şi lui Dumnezeu îi este greu să privească.

Abatele se ridică şi începu să se plimbe nervos. Ce altceva ar fi putut face din moment ce nemărginirea dumnezeiască se revărsase peste oameni? Zeţii erau altceva, erau hăul de care îi era frică lui Dumnezeu. Extratereştrii erau Anticristul! Abaţii stabiliseră asta încă din urmă cu treizeci şi trei de generaţii şi pregătiseră Ouăle întru Lucrarea ultimă a Domnului: a doua venire a lui Cristos. Însufleţit de acest semn divin, omul trebuia să hotărască în locul lui Dumnezeu, trebuia să înfrunte nemărginirea de care îi era frică Domnului său. Era timpul ca fiul să-l apere pe tată. Clonele Lumilor Agricole, se vor ridica din nimicnicia propriei existenţe şi îi vor zdrobi pe zeţi. Sf. Augustin, unit în cele 643 de întrupări ale sale va fi arhanghelul care va suna din goarna răzbunării.

— După chipul şi asemănarea Ta, Doamne! rosti simplu Abatele apăsând o manetă. O imensă placă de beton culisă în curtea din centrul Abaţiei, strivind piersicul înflorit. Ca la un semn, Ouăle îşi luară zborul spre a doua însămânţare. Erau atât de mici încât puteau pătrunde lesne prin apărările orbitale extrem de rarefiate ale Lumilor Agricole. Şi, pe fiecare planetă înrobită îl vor aduce din nou pe Mesia, încheind un Timp, stârnind o nemărginire, pornind războiul ultim.

Abia a doua zi, când ajunsese la o distanţă sigură, Abatele scoase un emiţător micuţ. Pe locul Abaţiei răsări un soare. Antica armă nucleară îşi făcu datoria, ştergând orice urmă a Fortăreţei.

Urmau timpuri interesante. Crist şi Anticrist, oameni şi extratereştri se vor lupta pe viaţă şi pe moarte. Armaghedon! Abatele privi cu încredere zarea verde. Nu era chiar neajutorat… În intestinele sale exista o bacterie capabilă să secrete toxine din cele mai mortale, la care el însă era imun, ochii săi adânci mai erau încă în stare să hipnotizeze până la isterie, era mai bogat decât însuşi regele…

Şi, undeva în bocceaua de pe umăr, mai avea, într-o cârpă ordinară, şi firele care mai rămăseseră din pletele Sf. Augustin. La urma urmei, nu poţi şti niciodată când, în viaţa asta mizerabilă, poţi să ai nevoie de un Mesia. Niciun Dumnezeu de rezervă nu are cum strica.